

Σε μια αμμώδη παραλία, σχεδόν ονειρική, οι επισκέπτες συχνά βλέπουν μικρές πατημασιές στην άμμο που τους κινούν τη περιέργεια.

Στρέφουν το κεφάλι ολόγυρα και αρχικά υποπτεύονται τους παιχνιδιάρηδες γλάρους που βολεύονται πάνω στην αμμουδιά, αφήνοντας να τους ακουμπάει ελαφρά η άκρη του κύματος.

Μα είναι το βήμα τους τόσο ελαφρύ, τόσο εύσχημο, τόσο αριστοκρατικό; Στη δεύτερη αυτή σκέψη, το μάτι χαϊδεύει την αχανή παραλία από άκρη σε άκρη.

Οι εικόνες διαδέχονται η μια την άλλη: γλάροι που ολοκληρώνουν την πτήση τους, βιαστικοί περαστικοί, ξένοι φωτογράφοι, κυρτά δέντρα έρμαιο του ανέμου, γραφικά σπιτάκια, με τον περιποιημένο κήπο της κυρίας Χρυσάνθης να ξεχωρίζει.

Ξαφνικά ... ιδού ο ένοχος! Ένα πουλί διαφορετικό από όλα τα άλλα, ασυνήθιστο για τα μέρη αυτά, με περισσή αρχοντιά και υπερηφάνεια στέκει παράμερα μονάχο του και παρατηρεί την ξέφρενη κατάσταση στη παραλία: ένα φλαμίνγκο που, όπως είπε η κυρία Χρυσάνθη, βίωσε την εγκατάλειψη όταν το σμήνος του άνοιξε φτερά για άλλα μέρη, αφήνοντάς το πίσω.

Ξεχασμένο, λοιπόν, τριγυρνάει αβέβαιο στο βαλτώδες μέρος της τεράστιας παραλίας, αποφεύγοντας κάθε επαφή με το ανθρώπινο στοιχείο. Κάποιοι ξένοι, μάλιστα, το πλησίασαν μια φορά με επιφωνήματα, περνώντας μέσα από το βούρκο στην προσπάθεια να αποσπάσουν μια έστω φωτογραφία του. Εκείνο, όμως, γρήγορα λύγισε τα μακριά του πόδια και εξαφανίστηκε στη χαμηλή βλάστηση.

Πού να είναι άραγε τα άλλα φλαμίνγκο; Είναι κάπου όλα μαζί απολαμβάνοντας το νερό με το ένα πόδι ανασηκωμένο; Ή μήπως σχηματίζουν καρδιές με τους λαιμούς τους, τους οποίους λυγίζουν με χάρη κι ενώνουν προσεκτικά;

Για ποιο λόγο έμεινε πίσω αυτό το όμορφο πουλί και δεν πέταξε σε άλλα μέρη μαζί με το υπόλοιπο σμήνος;

Αν το κοιτάξεις, δε φαίνεται να υποφέρει. Του αρέσει μάλιστα που διαφέρει και συνήθισε την ησυχία της βαλτώδους παραλίας. Αγναντεύει την απεραντοσύνη της θάλασσας μπροστά του, ήρεμο και ασφαλές.

Μα πού είναι; Πού πήγε ξαφνικά;

Χάθηκε σαν μια οπτασία που ήθελε να παίξει παιχνίδια με την όραση. Σαν ένα όνειρο που έσπευσε να κρυφτεί βαθιά για να μην ξαναβρεθεί εύκολα. Σαν ένας αληθινός ερημίτης που γνωρίζει καλά ένα μυστικό που οι υπόλοιποι θα μάθουν πολύ αργότερα.

Θα εμφανιστεί πάλι όταν εκείνο το θελήσει, με περιέργεια και διάθεση εξερεύνησης του χώρου.

Αν οι επισκέπτες επιτρέψουν στο μοναχικό πουλί να συνεχίσει τη ζωή όπως την επιλέγει και χαμηλώσουν τα μάτια, θα δουν ένα καβουράκι που κουβαλάει με σθένος το σπίτι του και παλεύει να βρει ξανά τον δρόμο προς τον υδάτινο κόσμο του.

Όχι! Εκείνο έχει αποφασίσει ότι δε θα μείνει πίσω ...

